

In 72 gevallen (60 pCt.) werd gunstig beschikt. Van deze 72 lijdens worden er nog 15 in het sanatorium verpleegd, zijn er 42 arbeidsgeschikt in den zin der Invaliditeitswet ontslagen, na een verpleegtijd van 3—6 maanden. Drie vertrokken om particuliere redenen en bij vijf lijdens werd de behandeling na 2—4 maanden verpleging beëindigd, omdat zich een pleuritisch exsudaat had gevormd.

Van 5 patiënten, die op advies van den leider van het consultatiebureau in het sanatorium moesten worden opgenomen, werden er 3 in een herstellingsoord, één in een ziekenhuis geplaatst, één uit het sanatorium teruggezonden, omdat men niet overtuigd was van het lijden aan tuberculose. Er werd 20 maal door het Bankbestuur een proefbehandeling toegestaan, hoewel in 10 dier gevallen het rapport was aangevuld met de steeds welwillend verschaftte gegevens door het consultatiebureau.

Bij den Raad van Arbeid te Rotterdam werden in 1931 66 gunstige beslissingen van het Bankbestuur ontvangen. Hoewel alles rapporten vervaardigd zijn door den leider van het consultatiebureau te Rotterdam, moest in 44 gevallen een proefbehandeling plaats vinden. En ik heb geen reden de adviezen van den leider in Rotterdam als van lager gehalte te beschouwen dan die van den leider in Dordrecht.

Het Bankbestuur is dus niet zoo angstig om een proefbehandeling te doen geschieden en de adviezen van den geneeskundige bij den Raad van Arbeid te Dordrecht waren dus nog niet zoo slecht, dat zij als onvoldoende moeten worden beschouwd.

Rotterdam,
14 Juni 1932.

Dr. G. H. VAN WAASBERGEN,
*Gen. Insp. bij de Raden van Arbeid te Rotterdam,
Dordt, Brielle.*

BEGRAVING VAN SCHIJNDODDEN.

Naar aanleiding van: *Begraving van schijndooden*, dit *Tijdschrift*, bldz. 2852, herinner ik mij ergens gelezen te hebben (*Schweiz. mediz. Wochenschrift??*) dat een absoluut zeker teeken van den dood is: het veranderen van den vorm van de pupil bij druk aan beide zijden, met twee vingers, naast de pupil uitgeoefend. Zoolang er nog leven aanwezig is, is het onmogelijk, zelfs bij sterken druk, den vorm van de pupil te doen veranderen.

Zürich.

W. POSTHUMUS MEYJES.

ENKELE OPMERKINGEN NAAR AANLEIDING VAN HET INGEZONDEN STUK VAN Dr. P. A. DE WILDE, INZAKE VULVO-VAGINITIS INFANTUM.

Naar aanleiding van de uitingen van dr. DE WILDE (dit *Tijdschrift*, 14 Mei, blz. 2394), het volgende:

De gang van zaken is als volgt geweest:

De kinderen, lijdende aan vulvo-vaginitis werden vroeger in Amsterdam verpleegd in het Binnen-Gasthuis, alwaar enkele zaaltjes maanden lang met deze patiënten waren gevuld. Prof. MENDES DA COSTA behandelde hen met langdurige bedrust, totdat microscopisch geen gonococcen meer aantoonbaar waren. Een 10-tal jaren geleden gaf prof. MENDES te kennen, dat deze patiëntjes voor de Universiteitscliniek van niet voldoende belang waren, en dat opneming elders moest geschieden. Als de beste inrichting kwam toen de Quarantaine-Inrichting in aanmerking

Het aantal aanvragen om opneming kwam voor een groot deel van de huisartsen, een ander deel van de schoolartsen en voor een niet gering gedeelte van de policliniek voor huid- en geslachtsziekten en de gynaecologische policliniek van het Wilhelmina-Gasthuis. Teneinde de zekerheid te hebben, dat de diagnose niet op lichtvaardige gronden werd gesteld, werd bij den G. G. D. een specialist aangesteld, die niet alleen de kinderen bij opneming had te beoordeelen, maar ook na ontslag van niet genezen patiëntjes de resultaten der policlinische nabehandeling moest nagaan. Zoodra de diagnose gesteld was, moesten volgens oordeel der deskundigen de patiën-